

для України та світу в цілому. Державна авіаційна служба, створена шляхом адміністративного реформування, як орган виконавчої влади здійснює управління у сфері цивільної авіації, підтримує зовнішні зносини України у цій сфері, є представником держави у численних міжнародних організаціях. Вона сприяє створенню ефективної нормативно-правової бази щодо питань безпеки польотів, управління якістю та льотної придатності; контролює дотримання авіаційних правил України.

Література

1. Погорілко В. Ф. Конституційне право України: підруч. / В. Ф. Погорілко, В. Л. Федоренко. – 2-ге вид., переробл. та доопр. – К.: Прав. єдність: Алерта, 2010. – 432 с.
2. Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2014 р. № 520 // Урядовий кур'єр. – 2014. – № 195.
3. Офіційний сайт Державної авіаційної служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://avia.gov.ua/news>.
4. Офіційний сайт International Civil Aviation Organization [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.icao.int/Pages/default.aspx>.

УДК 342.922:656.7

Шевчук А. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Агаєв Р. П., студент,
Юридичний факультет,
Запорізький національний університет, м. Запоріжжя
Науковий керівник: Гусар О. А., к.ю.н.

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА В ЦИВІЛЬНІЙ АВІАЦІЇ

На сучасному етапі розвитку цивільної авіації в Україні особлива роль приділяється новим інформаційним технологіям. У зв'язку з цим відбувається посилення необхідності наукового обґрунтування нової методології дослідження формування та розвитку теорії інформаційно-аналітичного забезпечення в системі цивільної авіації [1, с. 105].

На сьогоднішній день цивільна авіація є складовою частиною єдиної транспортної системи України. Роль цивільної авіації в загальному транспортному комплексі визначається безпосередньо її можливістю забезпечення набагато більшої, порівняно з іншими видами транспорту, швидкості перевезень вантажів, пасажирів, пошти, що особливо цінується

під час виконання перевезень на великі відстані.

Забезпечення надійного транспортного зв'язку між населеними пунктами, аеропортами, вантажними терміналами вимагає налагодженої координації роботи цивільної авіації із суміжними видами транспорту. Враховуючи розвинуту мережу аеропортів та аеродромів та водночас відсутність швидкісних трас наземних видів транспорту, цивільна авіація в межах України може бути достатньо конкурентоспроможною на ринку пасажирських перевезень (вже починаючи з відстаней 200-300 кілометрів).

Повітряний кодекс України (п. 1 ст. 1) визначає авіаційну безпеку як захист цивільної авіації безпосередньо від незаконного втручання і зазначає, що безпека авіації складається з економічної безпеки, соціальної, безпеки польотів.

Державна авіаційна служба України є центральним органом виконавчої влади, який виконує завдання контролю та нагляду за безпекою цивільної авіації.

Інформування в авіаційній галузі має відношення не тільки до безпосередньо інформаційної діяльності, а і стосується інтересів та потреб працівників та пасажирів авіаційної галузі (їх прав та свобод, визначає обов'язки громадянина, правовий режим власності на інформацію).

«Ще у серпні 2000 року Всесвітня федерація учених на 25-ій сесії серед загроз людству на перше місце поставила загрозу міжнародній інформаційній безпеці. Генеральна Асамблея ООН тричі закликала членів світової спільноти обговорити проблеми міжнародної інформаційної безпеки та створити міжнародні механізми заборони інформаційної зброї, попередження глобальних і локальних інформаційних війн та використання інформації з метою, що є несумісною з міжнародною інформаційною безпекою.

За оцінками експертів головним супротивником вирішення цих проблем лідери у галузі інформаційних технологій, які домінують в інформаційній сфері і керуються відомим принципом: хто володіє інформацією, той править світом. На сьогодні боротьба за міжнародну інформаційну безпеку – це боротьба за безпеку національних інформаційних просторів» [13, с. 67].

Представники різних країн наголошували на тому, що використання нових інформаційних технологій і засобів впливу високорозвинених країн на менш технологічні країни світу призвело до зміни регіонального та глобального балансів сили, що обумовило нові сфери конфронтації між традиційними і новими центрами глобального протистояння та уможливило досягнення переваг в інформаційних технологіях і засобах маніпулювання суспільною свідомістю для широкомасштабної експансії із застосуванням не обмежених міжнародним правом видів озброєнь [4, с. 58].

Як висновок можна зазначити, що актуальність таких проблем, як інформаційно-технологічний дисбаланс, інформаційна ізоляція окремих регіонів, країн та негативний вплив інформаційних технологій, акцентується не тільки ЮНЕСКО, а й іншими міжнародними організаціями, зокрема ООН.

Основні напрями державного контролю та правового регулювання інформаційної безпеки цивільної авіації зводяться саме до розробки довгострокових та короткострокових програм розвитку повітряного транспорту, фінансування технічного розвитку і наукових досліджень, утвердженню та контролю за рівнем тарифів на повітряні перевезення. Для ефективного здійснення цих функцій у всіх промислово-розвинених країнах створена система державних органів та установ. Не дивлячись на те, що країни регіону володіють різними ресурсами та мають різні інтереси і завдання у сфері цивільної авіації, їм потрібно зміцнювати співпрацю, аби спільно протистояти викликам завтрашнього дня. Тому національним парламентам необхідно мобілізувати свої зусилля для того, аби допомогти подолати явні перешкоди і поліпшити регулюючі механізми з метою покращення ефективності реалізації спільних проектів і програм та розроблення нових.

Література

1. Соколов А. В. Розвиток інформаційного забезпечення системи державного управління: монографія / А. В. Соколов. – К.: Акад. муніцип. упр., 2010. – 240 с.
2. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
3. Ліпкан В. А. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції: навч. посіб. / В. А. Ліпкан. – К.: КНТ, 2006. – 280 с.
4. Олійник О. В. Організаційно-правові засади захисту інформаційних ресурсів в Україні: монографія / О. В. Олійник. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 226 с.